

Arrest

nr. 189 705 van 13 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2016 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 januari 2016, in functie van zijn Spaanse schoonbroer, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 29 juni 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 7 juli 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.01.2016 werd ingediend door:

*Naam: [E.M.]
Voorna(a)m(en): [C-D.]
Nationaliteit: Marokko
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

*Artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...) 2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden, die in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie’.
Verder stelt artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 het volgende: ‘De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.’*

Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van zijn schoonbroer [Y.E.K.B.] ([...], van Spaanse nationaliteit).

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene de volgende documenten voor:

-Geboorteakte betrokkene, zus betrokkene en huwelijksakte zus betrokkene en referentiepersoon. Met deze documenten werd de verwantschap tussen betrokkene en referentiepersoon aangetoond.

-Huurcontract op naam van betrokkene, ongedateerd. Bijkomend ook ontvangstbewijzen van betalingen via poststorting op naam van de referentiepersoon voor de betaling van de huur van de studio van betrokkene, voor de maanden 02-03/2016. Alsook zelfgeschreven ontvangstbewijzen op naam van betrokkenen door de verhuurder van de studio, voor de maanden 10-12/2015. Deze documenten hebben betrekking op de periode dat betrokkene reeds in België was, en zeggen niets over de situatie in het land van oorsprong. Immers, het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt.

-Ontvangstbewijs via poststorting op naam van de referentiepersoon alsook het kassaticket voor de betaling van een factuur op naam van betrokkene van OZ ziekenfonds, d.d. 16.03.2016; Ontvangstbewijzen van betalingen voor diensten advocatenkantoor Progress Lawyers Network, d.d. 29.10.2015 en 17.11.2015; Betalingsbewijs via rekeninguittreksel BNP Paribas Fortis, betaling door referentiepersoon voor Omnipas De Lijn voor betrokkene, d.d. 13.10.2015. Ook deze documenten hebben betrekking op de periode dat betrokkene reeds in België was, en zeggen niets over de situatie in het land van oorsprong. Immers, het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt.

-Verklaring OCMW Antwerpen d.d. 25.03.2016 dat betrokkene geen financiële steun van het OCMW van Antwerpen ontvangt. Dit attest zegt niets of betrokkene al dan niet ten laste is van de referentiepersoon, en zegt ook niets over het feit of de referentiepersoon al dan niet steun ontvangt van het OCMW.

-Verklaring van school (H. Pius X-instituut te Antwerpen) dat betrokkene bijna dagelijks zijn neefje naar school brengt; Verklaring van Dr. [V.] d.d. 18.11.2015 dat de referentiepersoon een consultatie heeft betaald voor betrokkene. Deze verklaringen werden niet gestaafd door bijkomende bewijzen, bijgevolg kunnen we deze niet aanvaarden aangezien er niet kan nagegaan worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid. Verder hebben deze verklaringen betrekking op de periode waarin [be]trokkene reeds verbleef in België, en zegt dus niets over de situatie in het land van oorsprong. Immers, het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt.

-Twee verklaringen op eer van derden, d.d. 10.03.2016 en 17.03.2016. Verklaringen op eer kunnen niet aanvaard worden aangezien er niet kan nagegaan worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

-Enkele ongedateerde foto's. Aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden en aangezien aan de kleding en setting te zien is dat deze foto's op hetzelfde moment genomen

zijn, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon hier in België en/of in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verder werd er geen enkel document voorgelegd van waaruit zou blijken dat betrokkene reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, 40bis, 40ter, 42, 47, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het non-discriminatiebeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij stelt tevens dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt en zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

*"La partie adverse motive sa décision comme suit:
Cfr acte attaquée en annexe*

Alors que ;

Il échet de constater que la partie adverse estime que le requérant ne prouve pas suffisamment être à la charge de sa famille européenne ;

Qu'elle soutient en substance que les documents produits par le requérant prouve uniquement sa prise en charge sur le territoire belge mais ne prouve pas qu'il était déjà à la charge de sa famille européenne avant son arrivée en Belgique ;

Il convient de rappeler que la partie requérante ayant sollicité un droit de séjour en tant que membre de famille à charge d'un citoyen de l'Union, sur pied de l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980, il lui appartenait de démontrer, conformément à cette disposition, qu'elle était à charge de sa sœur et de son époux et, partant, que ceux-ci disposaient de revenus suffisants pour la prendre en charge.

Le requérant conteste la motivation de la décision querellée et rappelle le prescrit de l'article 40ter de la loi qui soutient qu' à partir du moment où la personne ouvrant le droit au séjour, ne remplit les conditions prévues à l'article 40ter de la loi du 15.12.80, c'est-à-dire avoir des ressources suffisantes, stables et régulières ,

En outre, en vertu de l'article 47/1 de la loi du 15 décembre 1980, 2° les membres de la famille, non visés à l'article 40bis, §2, qui, dans le pays de provenance, sont à charge ou font partie du ménage du citoyen de l'Union ;

Force est de constater que le requérant joint un certificat de résidence pour lui-même et une attestation de sa sœur qui établissent qu'il résidaient déjà ensemble au Maroc ;

La partie adverse se borne à soutenir que le requérant n'établit pas qu'il était à charge de sa famille européenne déjà au Maroc alors que la loi précise qu'il faut établir :

- *Soit qu'on était à charge du citoyen de l'union à partir de son pays de provenance*
- *Soit qu'on faisait partie de son ménage ;*

*Qu'il ne s'agit pas de deux conditions cumulatives mais à mais à partir du moment où l'on prouve une seule de ces conditions , c'est suffisant pour bénéficier du regroupement familial en Belgique ;
Le requérant joint les deux attestations de résidence du Maroc qui prouvent à suffisance qu'il font partie du même ménage ;*

Qu'ainsi , cette décision repose sur une erreur manifeste d'appréciation.

*En outre, ceci n'énerve pas le principe selon lequel la partie adverse aurait solliciter auprès du requérant des informations utiles pour déterminer l'ampleur du besoin de la famille.
Qu'ainsi, la motivation de la décision est erronée.*

Alors que ;

Force est de rappeler qu'étant en cohabitation avec sa mère, le requérant justifie d'une vie familiale conformément à l'article 8 CEDH.

En effet, cet article protège contre les actes de l'autorité publique, la vie privée et familiale de toute personne qui se trouve sur sa juridiction.

S'agissant dudit article, la Cour de Strasbourg donne au concept de « vie familiale » une définition bien plus large que celle qui nous concerne en l'espèce. Car selon elle, l'article 8 ne se borne pas aux seules familles fondées sur le mariage, mais peut englober d'autre relations de facto (voir arrêts Marckx c/ Belgique, 13/06/1979, série A n°31, p.14 par.31 ; Keagan c/ Irlande 26/05/1194, série A n°290, p.17 par 44 et Kroon et autres c/ Pays-Bas 27/10/1994, série A n°297-C, pp.55-56 par.30.

L'objet d'une interprétation large est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans ses relations avec ses semblables (notamment arrêt Niemitz c. Allemagne du 16 décembre 1992, arrêt Botta c. Italie du 24 février 1998).

Qu'il n'est ainsi pas exagéré de dire que Monsieur [K.] mène en Belgique une vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH.

Or la décision querellée qui refuse le séjour au requérant, l'obligeant explicitement à quitter le territoire, et par-là même le séparer de sa mère ;

Que dans une cause, la cours de céans avait décidé que : « Le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38).

Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni § 37) ;

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet

être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte ». (Arrêt n°59147 du 31 mars 2011 du CCE) ;

Qu'en l'espèce il s'agit d'une décision refusant le séjour au requérant alors qu'il est établi qu'il vit à la même adresse avec sa mère de nationalité belge ;

Qu'il en résulte que la décision attaquée est illégale ;

Par ailleurs, si la protection de la vie privée et familiale n'est pas absolue et peut faire l'objet de restrictions, celles-ci doivent néanmoins poursuivre un but légitime et être nécessaires dans une société démocratique, c'est-à-dire qu'elles doivent répondre à un besoin social impérieux et être proportionné à l'objectif poursuivi.

Que la jurisprudence du Conseil d'Etat concernant les circonstances exceptionnelles estime qu'une règle d'administration prudente exige que les autorités apprécient la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas d'espèce et les inconvénients inhérentes à son accomplissement (cfr. C.E., 1er avril 1996, n° 58.969, inédit)

Qu'il en résulte que la décision attaquée viole le principe de proportionnalité ;

Qu'à cela vient s'ajouter le droit de mener une vie familiale protégé par l'article 8 CEDH;

Qu'il en résulte que la partie adverse n'a pas pris en compte l'ensemble des éléments de cette cause ;

Or, le principe de bonne administration impose à l'autorité administrative saisie d'une demande, entre autres, d'agir avec précaution, de tenir compte de tous les éléments pertinents de la cause et d'examiner le cas sur lequel elle statue avec soin et minutie (C.E.E., arrêt n°26.342 du 29 avril 2009) ;
Que motiver une décision administrative « C'est en bref l'expliquer, exposer le raisonnement de droit et de fait, le syllogisme qui lui sert de fondement ; c'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait à laquelle elle s'adresse » (Lagasse, D., « la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », J.T., 1991, p. 737.) ;

Que le conseil d'Etat exige également de la motivation du Commissaire général qu'elle repose sur des raisons objectives (CE, n°51.176, 11ème ch., référé, 17.01.1995) et non sur une des considérations personnelles ou reflétant une opinion politique ou autre (CE, n°51.048).

D'où, la décision querellée est sous-tendue par des motivations biaisées comme il est démontré ci-avant et partant viole l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur le séjour de Etrangers et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs, de l'erreur manifeste d'appréciation, du principe de la bonne administration, et du principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ;

Qu'en l'espèce, le requérant fait partie du ménage de sa sœur depuis le pays d'origine et qu'en outre, il prouve à suffisance qu'il est à charge de sa sœur et son beau-frère, à la date de la décision ;

Que l'article 8 de cedh est violé ;”

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in deze beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker maakt een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit voormelde wetsbepalingen, niet aannemelijk.

2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet dat *“de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd. Gelet op de bepalingen van de artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet kunnen deze andere familieleden van een burger van de Unie, die de in artikel 47/3 van dezelfde wet bepaalde bewijsstukken overleggen, een recht op verblijf laten gelden.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker, in functie van zijn Spaanse schoonbroer, een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie indiende. Verweerder oordeelde dat uit de door verzoeker overgemaakte stukken niet kan worden afgeleid dat verzoeker in zijn land herkomst ten laste was van zijn schoonbroer en dat uit deze stukken evenmin kan worden afgeleid dat verzoeker in dat land deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonbroer.

Verzoeker betwist niet dat hij geen stukken overmaakte waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn schoonbroer. Hij houdt slechts voor dat hij deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonbroer en verwijst in dit verband naar twee attesten die hij bij zijn verzoekschrift voegt. De Raad dient evenwel op te merken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met documenten die verzoeker hem niet overmaakte en die verzoeker voor het eerst aanbrengt in het kader van de procedure voor de Raad. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad wijst er tevens, louter ten overvloede, op dat verzoeker ook niet aantoonde dat de bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten enige relevantie hebben. Verzoeker dient, om een recht op verblijf te kunnen laten gelden, immers aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn Spaanse schoonbroer en kan er zich derhalve niet toe beperken om attesten van woonst aan te brengen waarin wordt bevestigd dat hij in oktober 2015 in Marokko op hetzelfde adres als zijn zus verbleef. De Raad merkt tevens op dat verzoeker volgens zijn paspoort op 30 september 2015 het Schengengrondgebied betrad en dat hij aan verweerder stukken – een huurcontract en betalingsbewijzen in zake huur – overmaakte waaruit blijkt dat hij in oktober 2015 reeds in België woonde en dus slechts kan worden vastgesteld dat de door de Marokkaanse autoriteiten afgeleverde attesten de realiteit niet correct weergeven.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen en door het voorleggen van bijkomende attesten niet aan dat de vaststelling van verweerder op 29 juni 2016 dat er *“geen enkel document [werd] voorgelegd van waaruit zou blijken dat betrokkene reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon”* onjuist is.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout, enige vorm van machtsoverschrijding of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. Verzoeker voert daarnaast aan dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hij van zijn Belgische moeder wordt gescheiden. Uit geen enkel stuk blijkt evenwel dat verzoekers moeder in België zou verblijven en dat zij de Belgische nationaliteit zou hebben. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker, die voorhoudt deel uit te maken van het gezin van een Spaans staatsburger, aangaf dat zijn beide ouders de Marokkaanse nationaliteit hebben en in Marokko wonen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder zijn recht op een gezinsleven met zijn moeder, zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

In zoverre verzoeker verder verwijst naar zijn relatie met zijn schoonbroer en diens gezinsleden moet worden gesteld dat er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige personen kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De Raad merkt op dat verweerder na een correcte analyse van de door verzoeker neergelegde overtuigingsstukken heeft vastgesteld dat verzoeker geen documenten heeft voorgelegd

waaruit zou blijken dat verzoeker voor zijn komst naar België reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonbroer of dat hij in zijn land van herkomst door deze persoon werd onderhouden. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van enig beschermenswaardig gezinsleven. Er moet ook worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Daar de bestreden beslissingen geen einde stellen aan enig bestaand verblijfsrecht kan hoe dan ook niet worden besloten dat deze beslissingen een inmenging – laat staan een disproportionele inmenging – vormen in het privé- of gezinsleven van verzoeker. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij de relatie met zijn familieleden in België niet kan onderhouden vanuit zijn land van herkomst. Er blijkt niet dat zijn familieleden hem in Marokko niet kunnen bezoeken of dat geen gebruik kan worden gemaakt van de moderne communicatietechnieken. Bijgevolg kan evenmin worden geconcludeerd dat, zo er toch een beschermenswaardige relatie zou bestaan, er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen de bestreden beslissingen te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM bij het nemen van de bestreden beslissingen wordt niet aangetoond.

2.2.4. Verzoeker toont evenmin aan dat de bestreden beslissingen niet deugdelijk zijn voorbereid of dat enig door hem aangebracht stuk over het hoofd werd gezien.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Verzoekers betoog dat de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet zijn geschonden vertrekt van een incorrecte feitelijke basis. Verzoeker heeft immers geen aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en verweerder heeft verzoekers verblijfsaanvraag geenszins geweigerd omdat niet zou zijn voldaan aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste dat stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen dienen te worden aangetoond.

Een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.2.6. Verzoeker zet voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat de artikelen 40, 42, 47 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en het non-discriminatiebeginsel zijn geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK